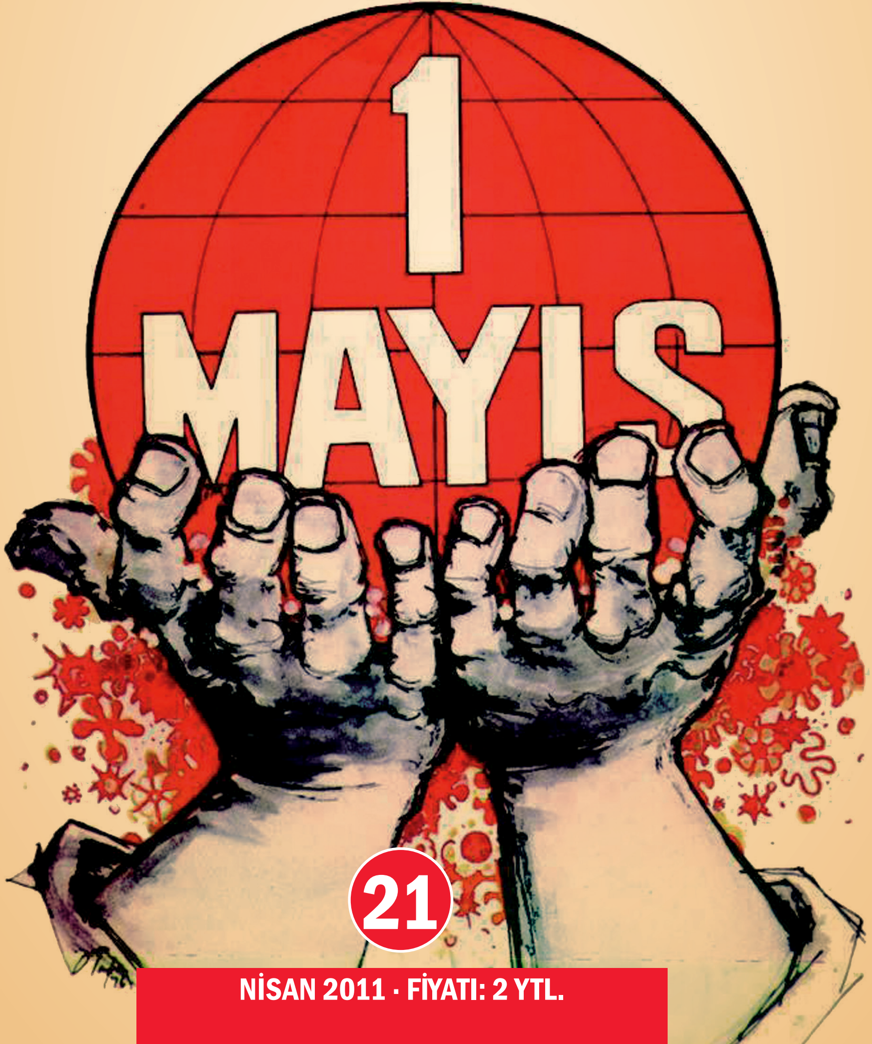
Bütün ülkelerin işçileri birleşiniz! Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar birleşiniz!

BOLŞEVİK

devrim

SÜRELİ MARKSİST-LENİNİST YAYIN ORGANI (TÜRKİYE)

YAŞASIN DÜNYA İŞÇİ SINIFININ VE EZİLEN HALKLARIN DEMOKRATİK HALK İKTİDARI VE SOSYALİZM İÇİN BİRLİK, DAYANIŞMA VE MÜCADELE GÜNÜ

21

NİSAN 2011 · FİYATI: 2 YTL.

İçindekiler

V.i.S.d.P. & Yazışma Adresi:
K. İnan · 12 Rue de Rome · Boite Postale
No: 287 · 67000 France
Tel. & Fax: 0033 / 388 607404

İnternet adreslerimiz:
E-Mail: mail@bolsevikparti.org
www.bolsevikparti.org

Fiyatı: 2 YTL · 2 EURO

YAŞASIN DÜNYA İŞÇİ SINIFININ VE EZİLEN HALKLARIN, DEMOKRATİK HALK İKTİDARI VE SOSYALİZM İÇİN MÜCADELE GÜNÜ

1 MAYIS

**Çeşitli milliyetlerden
işçiler, emekçiler, ezilen halklar!**

Bu yıl da bütün dünyada çeşitli milliyetlerden işçi sınıfı, emekçiler, ezilen halklar mücadele günü 1 Mayıs'ta haykıracak, alanlara çıkacak, işçi sınıfının kızıl bayrağını dalgalandıracak.

Bugün de işçi sınıfı ve ezilen halk yığınları için köklü bir değişiklik yok.

Dünyada sömürücülerin hegemonyası hüküm sürmektedir.

Kapitalist ve emperyalist barbarlık her yerde işçi sınıfı, emekçiler ve ezilen halklar üzerinde baskı, sömürü, talan düzenini sürdürmeye devam etmektedir.

Emperyalistler barış ve demokrasi adına bir dizi ülkeye askeri müdahale ve işgal dahil olmak üzere, müdahalede bulunmakta.

Dün Afganistan'da, Irak'ta… olduğu gibi, bugün son dönemde Libya'da olduğu gibi... yeni işgal ve saldırılar emperyalist, kapitalist gerici, işgalci güçler tarafından yürütülmektedir.

Emperyalist saldırı ve işgaller gündeme

gelirken her zaman duyulan, ileri sürülen gerekçeler aynıdır, benzerdir.

Saldırı ve işgal için ileri sürülen gerekçeler ya ülkeye barış ve demokrasi götürmek, ya huzuru sağlamak, ya teröre karşı mücadele etmek, ya ekonomik yardım vb. olmuştur.

Aslında gerekçeler ne olursa olsun, söylenenler emperyalist saldırı ve işgalin gerçek yüzünün örtülmesidir.

Kapitalistler, emperyalistler için siyasi, stratejik, ekonomik çıkarların olmadığı bir düşünce, eylem, hareket sözkonusu olamaz.

Bir ülkeye yapılan saldırı veya işgal ile birlikte kim bu pazardan daha fazla kâr elde edecek, pastadan pay kapacak yarışı başlamaktadır.

Sömürücü sınıfların egemen olduğu kapitalist emperyalist dünyada işçilerin, köylülerin, ezilenlerin nasıl yaşadığı, çalışma koşullarının nasıl olduğu vb., kapitalist ve emperyalistler açısından hiçbir önemi yoktur.

Bugün de bütün ülkelerde egemen olan sömürücü sınıflar her gün zenginliklerine daha fazla zenginlik katarken, daha fazla ezilen yığınların kanını asalak bir biçimde emerek palazlanırken, diğer yanda ezilen geniş emekçi yığınların büyük bölümü işsizlik tehlikesi ve kötü çalışma koşulları, yetersiz beslenme, sağlık, eğitim ile karşı karşıya. Milyonlar işsiz, evsiz, aç ve ölümle karşı karşıya.

İşçi sınıfı ve geniş emekçi yığınlar demokratik ve ekonomik haklardan mahrum bırakılmakta, onlar için yaşam koşulları her gün giderek iyileşmeden çok, daha fazla kötüye gitmektedir.

Sömürücü sınıfların iktidarda olduğu tüm ülkelerde, kapitalist egemen sistem kendi zenginliklerine daha fazla zenginlik katmakta, daha fazla katmaya çalışmakta.

Kapitalistlerin daha fazla zenginleşmesi, zenginliklerine zenginlik katmasının temel yolu ise işçi sınıfının ve ezilen geniş halk yığınlarının, emekçilerin sömürülmesi, daha fazla sömürülmesidir.

İşçi sınıfının daha yoğun çalışması ile üretim ve toplumsal zenginlik artarken, işçi sınıfının ekonomik ve çalışma koşullarının daha fazla düzelmesi, iyileşmesi gerekirken, tersine işçi sınıfının çalışma koşulları iyileşmemekte, tersine daha da kötüleşmektedir.

ÇEŞİTLİ MİLLİYETLERDEN İŞÇİLERİN, EMEKÇİLERİN, EZİLEN HALKLARIN KURTULUŞU KENDİ ELLERİNDEDİR!

Sömürücü sınıflar baskı ve sömürüye dayalı iktidarlarını sürdürmek için yoğun bir biçimde örgütlenmiş durumdalar.

Onlar kendi sömürü sisteminin devamını sağlamaları için iktidarı ellerinde bulundurmakta, ordu, polis, bürokrasi vb. çeşitli alanlarda örgütlenerek, örgütler yaratarak düzenlerinin devamını sağlamaktalar.

İşçi sınıfı ve emekçilerin de sömürücülerin tahtını yıkmak için, kendi sınıfın demokratik, ekonomik haklarını elde etmek ve kapitalist emperyalist sömürü sistemini yıkarak, kendi iktidarlarını kurmak için sınıf bilinci ile donanması, örgütlenmesi ve mücadele etmesi gerekir.

Dünya'nın her yerinde ve her alanda kapitalist emperyalist barbarlık hüküm sürmektedir.

İşçi sınıfı, emekçiler yoğun bir şekilde

sömürülmekte, baskı altında tutulmaktadır.

Köylülerin, özellikle yoksul köylülerin durumu kötüleşmekte, yaşamları zorlaşmaktadır.

Erkek egemen sistem her yerde egemenliğini sürdürmeye devam etmektedir. Kadın her alanda ikinci sınıf insan muamelesi görmektedir.

Kadınlar, kadın olmalarından dolayı baskı altında tutulması yanında sınıfsal, ulusal baskı altında ezilmektedir.

Kadınlar erkeklerle eşit haklara, eşit yaşam koşullarına sahip değiller. Tüm yönleri ile erkek egemen sistem tarafından hayat kadınlara zindan edilmiştir.

Kapitalist emperyalist sistemde erkek egemen anlayış tarafından kadınlara ölüm dahil her türlü baskı, şiddet ve ezme mübah görülmektedir.

Birçok ülkede kadınlara karşı töre anlayışları ve cinayetleri uygulanmaktadır.

Gençlik gelecekten yoksun, sömürü sistemin zalim dişleri arasında öğütülmekte, sistemin uysal bir kölesi ve hizmetçisi haline dönüştürülmekte, geleceği karartılmakta, geleceksiz bırakılmaktadır.

Yarının ne olacağı belli olmayan, kendisini neyin beklediğinin bilinmediği bir gençlik.

Yabancı düşmanlığı, diğer ülkelerden gelen insanlara karşı sürmektedir, "yerliler" "yabancılara" düşman edilmekte, onlara karşı kışkırtılmaktadır.

Ülkelerde egemen ulus, ezilen ulus ve milliyetlere karşı, kendinden olmayan "ötekilere" karşı baskı ve sindirme, haklarından yoksun bırakma siyaseti gütmektedir.

Ezilen ulusların kendi kaderlerini belirleme, ayrı devlet kurma hakları zorla engellenmektedir.

Ezilen tüm ulus ve milliyetlere tam hak eşitliği sağlanmamaktadır.

Doğanın talan edilmesi tüm hızıyla devam etmektedir. Üretim doğanın korunmasını gözetmeden, doğaya vereceği zararlar göz önünde bulundurulmadan yapılmaktadır.

Hava, su, toprak yoğun biçimde kirletilmektedir.

Üretimde gözönünde bulundurulan sade ve sadece kapitalistlerin elde edecekleri daha fazla kârdır.

Son Japonya'da meydana gelen deprem üzerine nükleer santrallerde meydana gelen arızaların doğaya ve insanlara verdiği zarar, tahribat tüm çıplaklığı ile ortadır. Ama bu sadece kısa sürede zararın gözle görülen kısmıdır. Oysa nükleer santrallerden doğan yıkımın ve zararın ilerde ne olacağının gerçek boyutu bilinmemektedir.

Yaşamın her alanında görülen kapitalist, emperyalist barbarlığın hüküm sürdüğüdür.

Bu barbarlığın ortadan kaldırılması, büyük insanlık için yeni bir dünyanın kurulması zorunludur, kaçınılmazdır.

Bu 1 Mayıs'ta da işçi sınıfı ve tüm emekçiler, baskıya, sömürüye karşı, kapitalizmin emperyalizmin barbarlığına karşı mücadele yürütmelidir.

Görülen ya barbarlık içinde çöküş, ya sosyalist bir dünya!

Başka da yol ve çare yok!

Nisan 2011

SÖMÜRÜCÜ ZORBALARIN HÜKÜMDARLIĞI ELBET BİR GÜN İŞÇİ SINIFI ÖNDERLİĞİNDE DEVRİMLERLE GERÇEK ANLAMDA YIKILACAK TARİHİN DERİNLİKLERİNE GÖMÜLECEKTİR!

Dünya çapında son yılların en önemli gelişmelerden biri Afrika kıtasında yaşandı, yaşanıyor.

Ateş Afrika kıtasında bir dizi ülkeyi sardı. Bazılarında 50 yıla yaklaşan zorba hükümdarlıkların sürdüğü bir çok Afrika ülkesinde birbiri ardına on yıllardır yönetimde bulunanlar geniş halk yığınlarının direnişi sonucu hükümetten çekilmek zorunda kaldılar.

Bazı ülkelerde hükümdarlar ülkeyi terk etti, bazılarında yönetimden çekildi, bazılarında ise iktidardan çekilmemek için diretmekteler.

Direnişin gündeme geldiği bir çok ülkede halk artık bir nevi yoksulluktan, haksızlıklardan, baskılardan, anti demokratik uygulamalardan, diktatörlerden bıkmış, patlama noktasına gelmişti.

Tunus'ta başlayan yönetim karşıtı kitle eylemleri peş peşe bir dizi Afrika ve Ortadoğu ülkelerini sardı.

Tunus, Mısır, Libya, Suriye, Somali….

Olayların yaşandığı ülkelerde birkaç on yıla varan ülke yönetimlerinden, halk sokağa dökülmeye, kurtulma çabaları içine girmeye başladı.

Bu ülkelerde yönetimlere karşı halkta ciddi huzursuzluklar yaşanıyordu.

Anti demokratik yönetimler, kişilerin, ailelerin onyıllardır süren yönetimlerinden halk yığınları bıkmış hale gelmişti.

Ülkelerde özellikle yönetim yanlıları, yakın çevresinde yeralan kesimler zenginliklerine zenginlik katıyordu.

Diğer yanda büyük kitle yığınları ekonomik olarak çok zor koşullarda hayatta kalmaya çalışıyor, yaşam mücadelesi veriyordu.

Bildiğimiz kadarıyla ciddi direnişlerin yaşandığı bütün bu ülkelerde işçi sınıfına ve ezilenlere önderlik edecek, direnişin başına geçecek gerçek devrimci, sosyalist örgütler, partiler ne yazık ki yok.

Devrimci, sosyalist olduğunu iddia edenlerin de gücü zayıf, direnişlere önderlik edebilecek durumda değil.

Kitlelerin sömürücü egemen zorbalara, diktatörlere karşı huzursuzluğunu yönlendirecek, direnişlere doğru bir temelde önderlik edecek partilerin olmaması, sonuçta bu direnişlerin bu ülkelerde hüküm süren sömürücü, baskıcı hakim sınıfların çizdiği düzen sınırları içinde kalmakta.

Halkın en azından bir bölümünün sisteme karşı olan kini, sistemin tüm yapısına karşı yönlendirilmemektedir.

Olayların yaşandığı ülkelerde hükümet karşıtı halk sokağa dökülürken, gösterilerin boyutları da farklılık gösterdi.

Bazı ülkelerde güçlü sokak gösterileri yapılıp halk sokağa dökülerek hükümet binalarına yöneldi, yönetim güçleri ile ciddi çatışmalar yaşandı, bazı ülkelerde ise ciddi bir biçimde hükümet güçleri ile halk arasında silahlı çatışmalar yaşandı, yaşanmakta.

Kitlelerin bu direnişine karşı ülkelerde hükümetlerin, yönetenlerin takındığı tavırlar farklı oldu.

Tunus ve Mısır'da direnişçilerle yönetenlerin çatışması çok ileri boyutlara götürülmeden yönetimdekiler ya ülkeyi terk etti (Tunus), ya da geri çekilip yerini başkasına bıraktı (Mısır).

Bazı ülkelerde ise hala kitle direnişleri sürmekte, iktidardakiler yerlerini korumaya, iktidardan çekilmemeye çalışmaktalar, (Libya, Suriye, Somali'de olduğu gibi).

Emperyalist, kapitalist dünya bu ülkelerdeki gelişmelere karşı eli boş durmadı, durmuyor.

Kitle direnişlerinin yaşandığı bütün ülkelerde demokrasinin, barışın eksikliğinden bahsediliyor.

Kitlelerin haklı direnişlerine karşı emperyalistler de var olan iktidarların değişmesi, yerini halkın desteğini alabilecek olanlara bırakması, içte daha fazla çatışmaların yaşanmaması anlayışından hareket ettiler, ediyorlar.

İktidar değişikliklerinden yana tavır takındılar.

Bazı ülkelerdeki gelişmelerde yaşanan

yönetim karşıtı kitle gösterileri sonucu ortaya çıkan karışıklığı ise emperyalistler özellikle içtenlikle istemekte idiler.

Bu ülkelerin başında Libya ve Suriye gelmektedir.

Bu iki ülkenin yönetimlerini başını ABD'nin çektiği emperyalist cephe uzun dönemden beri istememekte, en azından değişmesini istiyordu.

Suriye'deki gösteriler hala değişik boyutlarda devam etmekte, yer yer devlet güçleri ile göstericiler arasında çatışmalar sürüyor. Devletin güvenlik güçleri göstericilere silahlarla ateş açarak çok sayıda göstericinin ölmesine, yaralanmasına sebep olmuştur.

Afrika ve Ortadoğu'da yaşanan hükümet karşıtı kitle direnişlerde emperyalistler açısında Libya'ya karşı tavır farklı oldu.

NATO önderliğinde emperyalistler denizden Libya'yı abluka altına aldı, havadan ve denizden Libya'nın askeri tesisleri bombalandı, bombalanıyor.

Diğer yanda Libya ikiye ayrılmış durumda. Bir yanda Kaddafi önderliğindeki hükümet ve yanlıları, diğer yanda Kaddafi karşıtı güçler.

Kaddafi güçleri hem içerden muhaliflerin hem de dışarıdan emperyalistlerin baskı ve saldırılarına karşı iktidarı bırakmama yönündeki direnişini sürdürmektedir.

Libya'da da diğer bazı ülkelerde olduğu gibi bir iktidar değişikliği kaçınılmaz görünüyor. Emperyalistler bu denli müdahalede bulundukları Libya'da Kaddafi yönetimini devirmeden bu işin peşini bırakmazlar. Tüm bu gelişmelere rağmen Kaddafi'nin iktidarda kalması demek emperyalistler için büyük yenilgi anlamına gelecektir.

Ki öteden beri Kaddafi iktidarı başta ABD olmak üzere bir dizi emperyalist devlet tarafından istenmemektedir.

Libya'daki iç karışıklık, Kaddafi yönetimine karşı silahlı direniş, başta ABD olmak üzere emperyalistlerin Kaddafi yönetiminin on yıllardır süren hükümdarlığının sonlandırılması için iyi bir gerekçe olmuştur.

Emperyalistler her zaman olduğu gibi bu kez de barış, demokrasi, yardım meleği kesildiler.

Emperyalizm tarihi bilindiğinde, emperyalizm temsilcilerinin saldırıda bulunduğu ve işgal ettiği ülkelerde gerçek anlamda barış, demokrasi, yardım diye bir dertleri yoktur. Bütün bu adlandırmalar altında yapılanlar emperyalist egemenlerin kendi ekonomik, stratejik, siyasi çıkarlarıdır.

Emperyalizm, daha fazla talan, sömürü, baskı, savaş, barbarlık demektir.

Emperyalizmin ve yerli işbirlikçilerinin sömürü düzenlerinin yıkılmasının bir tek yolu vardır: İşçi sınıfının dünya görüşü olan ve kapitalist emperyalist barbarlıktan kurtulmasında yol göstericisi olan MarksizmLeninizm düşüncesi ile donanmış Komünist Partilerinde örgütlenerek emperyalist kapitalist sömürü düzenini ortadan kaldırmak için mücadele etmek!

Tüm emperyalist ve gerici güçler Afrika ve Ortadoğu halklarından elini çekmelidir!

Afrika ve Ortadoğu halklarının kurtuluşu hem ülkelerindeki sömürücü sınıflara karşı, hem de emperyalist, kapitalist ülkelere karşı mücadele etmekten geçer!

Nisan 2011

ÇEŞİTLİ MİLLİYETLERDEN İŞÇİLERİN, EMEKÇİLERİN, EZİLEN HALKLARIN SEÇİMİ SÖMÜRÜ DÜZENİNİN DEVAMINDAN YANA OLAMAZ! ONLARIN SEÇİMİ; DEMOKRATİK HALK DEVRİMİ, İŞÇİLERİN, KÖYLÜLERİN DEVRİMCİ DEMOKRATİK DİKTATÖRLÜĞÜ; SOSYALİZM İÇİN MÜCADELEDİR!

Bir genel seçim tarihi daha yaklaşıyor. Bu seçimde de önümüzdeki dönemde kapitalist sistemin devamlılığı hangi partinin/partilerin egemenliğinde sürdürüleceği halkın oyuna başvurularak tespit edilecek.

Bir kez daha demokrasicilik oyunu oynanacak.

İşçi sınıfı ve geniş emekçi halk yığınları burjuvazinin bu seçim oyununa ortak olmaya, seçim oyununu sömürücü sınıflarla ve onların temsilcileri ile birlikte oynamaları için çağrılacak, zorlanacaktır.

Çeşitli milliyetlerden işçi sınıfı ve halklarımızın geçmiş seçimlerden bildiği şeyler bir kez daha yaşanacaktır.

Burjuva partileri bolca vaatlerde bulunma, palavra atma yarışına girerek meydanlara çıkacaktır. Seçim yapılana kadar her yerde bu partilerin yalanlarına tanık olacağız.

Bu partiler bir yandan içi boş vaatlerde bulunurken, bir yandan da hakim sınıf partileri birbirlerine karşı palavra yarışına gideceklerdir.

Sözüm ona kimin emekçilerden yana olduğunu anlatma yarışına girecek, bolca vaatlerde bulunacak, halklarımızı kandırmaya, onlardan oy isteme yarışına girişeceklerdir.

Seçimler emekçi halkı aldatmaktan başka bir anlam ifade etmemektedir. Şimdiye kadar yapılan tüm seçimler bunu göstermiştir.

Hakim sınıf/sınıflar kendi iktidarları için bir tehlike arz etmediği sürece, demokrasicilik aldatması ile seçim oyununa başvurarak, sömürücü sistemin hangi parti/partiler tarafından yönetileceğine

dair seçimler yapılacak, geniş halk yığınlarından oy istenecektir.

İşçilerin, emekçilerin, köylülerin değeri seçimler geldiğinde, onlardan oy alma zamanında anlaşılmakta.

Oy almak için de bolca yalan, bolca palavra.. Seçimler yapıldıktan hemen sonra geniş halk yığınları unutulur, verilen vaatler raflara kaldırılır.

Ne yazık ki hala ezilenlerin çok büyük çoğunluğu sömürücü kapitalist sistemin savunucuları ve temsilcilerinin palavralarına kanarak onlardan medet umarak oy vermekteler.

Sistem sınırları içinde kalarak sorunlarında köklü çözüm bekleme yanılgısı içine düşmekteler.

Kapitalist sistem içinde kalarak ve de kendilerinden oy talebinde bulunan burjuva partilerin kendilerini temsil edeceğine, kendi taleplerinin karşılanacağına, kendi sorunlarının çözüleceğine inanarak sandık başına giderek oy vermekteler.

KAPİTALİST SİSTEM VARLIĞINI KORUDUKÇA, SEÇİMLER SİSTEMİN DEVAM ETMESİNE HİZMET ETMESİ İÇİN YAPILMAKTADIR!

Çeşitli milliyetlerden işçilerin, emekçilerin, köylülerin, ezilen halkların temel sorunları yapılan seçimlerle çözülemez. Çözülemez, çünkü burjuva kapitalist sistem varlığını korumaktadır.

Seçimler, kapitalist sistemin temel taşlarına zarar vermeyecek şekilde yapılmaktadır. Seçimde emekçi halk yığınlarından oy isteyen hakim sınıfların sözcüsü tüm partilerin seçim vaatleri, burjuva sistemin temel yasalarına dokunmadan yapılmaktadır.

SEÇİMLER İŞÇİ SINIFI VE EMEKÇİ HALK YIĞINLARI, EZİLEN HALKLAR İÇİN KÖKLÜ BİR DEĞİŞİKLİĞE YOL AÇMIŞ OLSAYDI, YAPILMAZDI!

Tüm burjuva kapitalist burjuva sistemlerinin tarihlerinde seçim sahtekarlığı ile geniş emekçi kitlelerin gözleri boyanarak, onlardan çeşitli vaatlerle oy istendiği görülmüştür, geniş emekçi kitlerde burjuvazinin bu seçim sahtekarlığı oyununa alet olmuşlardır.

Burjuva kapitalist sistemin devamlılığından yana seçim oyununa ortak olarak, burjuvazinin değirmenine su taşımışlardır.

Verilen vaatler, geniş emekçi kitle yığınları açısından öz itibarı ile içi boş balonlar olmaktan öte gitmemiştir.

Başta işçi sınıfı olmak üzere geniş emekçi halk yığınları açısından bir dizi temel sorunun, başta emek sermaye arasındaki temel çelişkinin çözümünün ancak işçi sınıfının önderliği ile burjuva kapitalist sistemin tüm kurumları ile yıkılmasından geçer.

Bu temel sorun çözülmedikçe geniş emekçi halk yığınlarının gerçek anlamda temel sorunların çözülmesi mümkün olmayacaktır.

Kapitalist burjuva sistemin temel dayanaklarından biri olan üretim araçları üzerinde sahip oldukları özel mülkiyet ortadan kaldırılmak zorundadır.

Burjuvazi esas itibarı ile sahip olduğu bu özel mülkiyetlerine temelden dokunulmadıkça, geniş halk yığınlarından yana bazı kısmi ileri adımlar atabilirler, düzenlemeler yapabilir.

İşte burjuva devleti denetiminde yapılan seçimlerde, kapitalist sistemi köklü bir

şekilde rahatsız etmediği, varlığını tehlike altına sokmadıkça, halktan oy istenecek, demokrasicilik oyunu oynanacaktır.

Oynanan seçim sahtekarlığı oyununa geniş halk yığınları da ortak edilmektedir.

2011 Haziran'da yapılacak seçim sahtekarlığında oy kullanmak, burjuvazinin seçim sahtekarlığını onaylamak demektir.

İçinde bulunduğumuz koşullarda ne yazık ki, başta işçi sınıfı olmak üzere, tüm emekçi yığınların bilimsel sosyalizm temelinde bilinç ve örgütlenmeleri son derece zayıftır.

Durum böyle olunca seçimlerde emekçilerin kendi çıkarına uygun bir tavır gösterme pek fazla mümkün olmamaktadır.

Emekçi yığınların çok önemli bölümü burjuvazi partilerine, adaylarına veya kapitalist sistemin temellerine dokunmayan reformist partilerine, adaylarına seçime katılarak oy vermektedir.

Devrimcilik, sosyalistlik adına seçimlere katılan partiler, bağımsız adayların da seçime katılmalarının çerçevesi esas itibarı ile düzenin çizdiği sınırlarla sınırlıdır.

Bunların kapitalist sisteme temelde karşı çıkan, geniş halk yığınlarının temel sorunlarının gerçek anlamda ancak bu sistemin yıkılması ile çözüleceğini açıklayan devrimci bir seçim programı söz konusu değildir. Seçim bildirgelerinin esasını bazı doğruların haklı taleplerin savunulması yanında, düzen sınırları dışına çıkmayan görüşler ve talepler oluşturmaktadır.

İşçi sınıfı ve geniş emekçi halk yığınların sitemin temellerine yönelmeyen, talepleri esas olarak sistemin çizdiği düzen sınırları ile kendisini sınırlandıran kendilerine demokrat, devrimci, sosyalist diyen partilere, bağımsız adaylara oy vermesi doğru

olmayacaktır.

Tüm milliyetlerden halkımızın gerçek anlamda kurtuluşu için gerekli olan temel şey, burjuva iktidarının şiddete dayalı devrimle yıkılarak, iktidarı ele geçirmelerinden geçer.

Bu hedefe ulaşmak, ancak sistemli bir çalışma yürütmek, bilinçlenmek, örgütlenmek ve mücadele etmekten geçer.

Burjuvazinin demokrasicilik oyunlarına ortak olmamaktan, onların seçim sahtekarlıklarını reddetmekten geçer.

Kapitalist sistemin seçim sahtekarlığına hayır!

Seçim sahtekarlığına ortak olmayacağız!

Biz seçimimizi yaptık, demokratik devrim ve sosyalizm için bilinçlenmeyi, örgütlenmeyi, mücadeleyi seçtik!

Kurtuluşumuz işçi sınıfı önderliğinde işçilerin köylülerin demokratik devrim mücadelesinden geçer!

Kurtuluşumuz yarı yolda durmadan sosyalizme yürüyecek olan işçilerinköylülerin devrimci demokratik halk iktidarından geçer!

Nisan 2011

ERKEK EGEMEN SİSTEMİN BİR YANSIMASI: KADIN

Toplumda egemen olan temel bir düşünce, kadının toplumda erkeklerden sonra yerinin olduğudur. Siyasi, kültürel, dini, eğitim, aile içindeki yapı vb. göz önünde bulundurulduğunda kadın yeri hep erkeklerden sonra gelir.

Bazen farlı söylemler olsa da kadına bakış açısının özü budur.

Aslında kadının yeri yok toplumda.

Kadının yeri var, ama erkek egemenliğine hizmet edecek şekilde. Kadın, erkek hegemonyasının hüküm sürdüğü toplumlarda kendisi olmayan, kendisi için olmayan bir canlıdır. Erkeğe, aileye, çocuklara hizmet için kadın vardır.

Anaların kutsanması, lafta onların yüceltilmesi yönündeki boş laflar da kadınlara yaklaşımın özünü değiştirmemektedir.

Toplumda erkek egemen anlayışlar, kadınlara yaklaşım sözde söylenilenle, yazılanlarla, kadınlara karşı pratikte uygulanan öz itibarı ile aynıdır.

Kadına anlayışta reva görülene uygun bir pratik yaşam, günlük hayat sürmektedir.

Kadınlar erkek egemen bir anlayışın yansıması olarak, erkeklerin hizmetinde, erkek anlayışın çizdiği sınırlar içinde yaşamak zorunda bırakılmışlardır.

Kadın sorunu daha doğmadan başlamaktadır. Kız çocuğunun doğması istenmemekte veya en iyi halde erkek çocuğun olması yanında kız çocuğunun doğmasında pek sorun görülmemektedir.

Doğan çocuk kız ise kadın sorumlu tutulur ve de aşağılanır. Ama doğan çocuk erkek ise baba övgüye değer görülür. Doğan

çocuğun erkek olması durumunda erkeğe atfedilen övgü kadın için söz konusu olmaz.

Kız olarak dünyaya gelen bir çocuk için zaten yaşam bir erkek çocuğa göre birkaç adım geriden başlamış demektir. Geriden başlayan bu yaşam kız/kadın hayatlarının geleceğinin olumsuz temellerini atar.

Hayat erkek egemen anlayışa göre şekillenmeye başlar. Kadının toplumda yeri olmaz.

Erkeğin toplumda öne çıkması, önünün açılması için tüm yollar daha erkek olarak doğması ile başlar. Kızlar için ise erkeklerin tersine, hayata gözleri açması ile birsi, söz sahibi olması, kadınının cinselliğini istediği şekilde özgürce yaşaması vb. tümüyle engellenmiş, bu ve benzeri sorunlarda kadının söz sahibi olduğu ve kendisinin karar verme hakkına sahip olması gereği elinden alınmıştır.

Kadınlar için de karar alma hakkı erkeklere bırakılmıştır.

Kadına toplumda reva görülen bu erkek egemen anlayış varolduğuna göre, kadına hayat zindan edilmiştir, edilmektedir.

Kadının birçok haktan mahrum kalması bir yana, kadına şiddet, işkence, ölüm dahi

CİNAYETLERİ

likte, erkeler için açılan yollar, öngörülen hayat kapatılır.

Kadınları bekleyen hayat, toplum tarafından sınırları çizilmiş, kadınlara dar edilmiş bir hayattır. Erkek egemen sistem tarafından kadınlar için yaşam sınırları çizilmiş bir hayat, kadının kişiliğini yok sayan, kadına zincir vurulan bir hayat, kadınları doğmasına pişman eden bir hayattır.

Kadınların düşüncelerine zincir vurulmuş, kadın bedeni köleleştirilmiş, her yönü ile erkek egemen anlayışın kadınlar için reva gördüğü parmaklıklar arasına hapsedilmiştir.

Kadının özgür birey olarak gelişmesi, söz sahibi olması, kendi geleceğini çizmesi, toplumsal gelişmelere müdahale etmereva görülmektedir.

Burjuva basında her gün erkekler tarafından öldürülen kadın haberleri yayımlanmaktadır. Kadın katilleri de özellikle sevgilileri, eşleri, kardeşleri, babaları, yakın akraba çevresinden.

Toplumda ve basında kadın cinayetlerinin ağırlıklı olarak kınandığı haberleri çıksa da, ama ne hikmetse kadın cinayetleri bir türlü engellenmemektedir.

Kadın ekonomik ve cinsel olarak özgürleşmediği sürece kadının bu baskılardan, ölümlerden köklü olarak kurtulması zordur.

Erkek egemen sistem kadını erkeğin özel mülkü olarak görmekte.

Kadının bedeni üzerinde erkek kendine tasarruf hakkı görmektedir.

Kadın erkek için, erkeğin hizmeti için,

erkeğin cinsel ihtiyaçları karşılama, çocuk doğurma, çocuk bakma, erkeğin ev işlerini, erkeğin her gün yeniden güne iyi ve hazırlıklı başlaması için vardır.

Kadının toplumda yeri yok ise, kadının toplumdaki yeri "öküzümüzden sonra" ise, kadına yönelik ölümlere varan baskı ve şiddetin olmasına şaşılacak bir şey olmasa gerek!

TC devleti de toplumda egemen olan kadına bakış açısının değişmesi için köklü bir çalışma yürütmemektedir.

Kadın cinayetlerini işleyenler bir şekilde cinayetlere çeşitli kılıflar geçirilerek, gerekli cezalar verilmemekte, cinayeti işleyenler kısa süre içinde altıkları cezaları bitirip toplum içine karışmaktalar, yeni kadın cinayetlerini işlemek üzere.

Erkeler tarafından işlenen kadın cinayetlerinde ileri sürülen gerekçeler tamamıyla erkek egemen bir kafanın ürünüdür.

Erkeğin uygun bulmadığı kadının bir çabası, isteği, hareketi, erkek tarafından kabul görmemekte, kadın ölüme varacak boyutlarda çeşitli şekillerde erkek tarafından cezalandırılmaktadır.

Kadına yönelik saldırıların gerekçelerini erkek kafalar tarafından bulmak nasıl olsa kolaydır. Kadın neden kısa elbise, tayt giyiyor; kadın neden gülüyor; kadın neden geziyor; erkek eve geldiğinde kadın neden kapıyı açmıyor (erkek kendisi açmak zorunda kalıyor!); yemek neden hazır değil; neden erkek istediğinde cinsel ihtiyacını karşılamaya yanaşmıyor vb.

Şovenist erkek kafasına göre kadının yaşamı erkeğin yaşamına endekslidir, kadın kendisi için değil, erkek için yaşamalıdır.

Erkeğin kafası bu olduğuna göre kadına ölüm dahil her türlü baskı ve şiddet reva görmektedir.

Burjuva kapitalist erkek egemen sistem koşullarında kadınların kendi haklarını savunması ve mücadele etmesinin en önemli temeli kadınların örgütlenmesidir.

Erkek egemen şiddete maruz kalan kadınların çok büyük çoğunluğu işçi, emekçi, köylü olan kadınların, kapitalist erkek egemen sistemi tarafından kendilerine biçilen rolleri bir kenara itmeleri, kadın bedenleri üzerindeki kafesi parçalaması gerekir.

Kadınlar örgütlenip mücadele etmedikçe şövenist kafalı erkekler tarafında kadınlara karşı engelleme, baskı, şiddet, taciz, tecavüz, öldürme… uygulamaları devam edecektir.

Kapitalist burjuva sisteminde kadınların gerçek özgürleşmesi, kadınların gerçek kurtuluşu mümkün olamaz.

Bugün en ileri burjuva kapitalist ülkelerde dahi kadınlar gerçek anlamda özgürleşmedi, kurtulmadı. Kadınların özgürleşmesi yönünde bir dizi ileri adım atılmasına rağmen, işçi ve emekçi kadınlar bir çok noktada erkeklerle aynı haklara sahip değiller.

İşçi, emekçi, köylü kadınların gerçek kurtuluşu, kadınların ikinci planda tutulduğu özel mülkiyete dayalı kapitalist sistemin yıkılmasından geçer. Kadın sorununun köklü çözümü için üretim araçları üzerindeki özel mülkiyetin kaldırılarak toplumsallaştırılması ile mümkün olacaktır.

Kadın üzerinde varolan her türlü kültürel, dini, cinsel, ulusal, ekonomik vb. toplumsal baskının ortadan kalkması ile emekçi kadınlar özgürlüğe kavuşacaktır.

Kadın üzerindeki cinsel, sınıfsal, ulusal baskıya, her türlü şiddete son!

Mart 2011

HRANT DİNK

HALKLARIMIZIN MÜCADELESİNDE YAŞIYOR, YAŞAMAYA DEVAM EDECEK!

19 Ocak 2007 tarihinde gündüz vakti sahibi olduğu Agos Gazetesi önünde eline silah tutuşturulmuş Ogün Samast adlı katil tarafından katledildi.

Katledilişinin yıldönümünde bu yıl da Hrant'a sevenleri, savunucuları, destekleyicileri sahip çıktı, kitlesel bir biçimde Hrant'ı andı. Binlerce insan Hrant'ı unutmadı, O'na sahip çıktı. Hrant'ın katilleri lanetlendi. Hrant'ın gerçek katilinin ve sorumlusunun devlet olduğu dile getirildi.

Anma etkinliklerinden biri de İstanbul'da Agos gazetesinin önünde, Hrant'ın katledildiği yerde yapıldı.

Hrant'ı sahiplenmenin güzel ve anlamlı bir ifadesi olarak "hepimiz Hrant'ız, hepimiz Ermeniyiz" sloganı bu yılki anma etkinliğinde de gür bir sesle "Hrant arkadaşları" tarafından haykırıldı.

Anma toplantısında gözyaşı vardı, öfke vardı, acı ve hüzün vardı.

Çeşitli milliyetlerden "Hrant'ın arkadaşları" Hrant'ı unutmayacağını, unutturulmayacağını hep birlikte güçlü bir sesle alanda haykırdı.

"Hrant'ın katili faşist devlettir", "devlet hesap vermelidir", "gerçek katilleri bulunmalıdır" benzeri sloganlar anıldı.

Hrant'ın katledilmesinden faşist Türk devleti sorumludur!

Ogün Samast adlı katili Trabzon'dan yola çıkarıp İstanbul'da Hrant'ı katletmesinin nedenleri çok açıktı.

Hrant'ı katleden kurşunu Ogün Samast katili sıkmıştı. Ama katilin arkasında duran devletin kendisi idi. Devlet, Hrant'ı katletmek için Ogün Samast adlı katilin eline silah tutuşturmuştu.

Katilin çocuk mahkemelerinde yargılanacak yaşta birinin olmasına da dikkat edilmişti.

Devletin zihniyeti ırkçı, milliyetçidir; diğer milliyetlere, diğer dinlere yaşam hakkı tanımama üstüne kurulmuştu. Türk olmayan, Müslüman olmayanlara gerçek anlamda yaşam hakkı tanımıyordu.

Katil Ogün Samast'ı cezaevine götürmek üzere mahkeme salonunun önünde bekleyen cezaevi aracının üzerinde "Ya sev, ya terk et" yazısı bulunuyordu.

Bu bile faşist Türk devletinin Türk olmayanlara, kendisinden olmayan "ötekilere" karşı tutumunun açık ifadesinin bir örneği idi.

Hrant'ın katledilmesinin hazırlığı devletin çeşitli kurumları tarafından adım adım hazırlanmıştı. Hrant'a ve sahibi olduğu Agos gazetesine yönelik tehditler yoğunlaşmıştı. Hrant, İstanbul Valiliğine çağrı-

larak "yazdıklarına, söylediklerine dikkat et, aksi halde başına gelecekleri düşün" vb. denerek açıkça tehdit edilmişti.

Hrant gelişmeleri "ruh halimin güvercin tedirginliği" başlığı ile katledilmeden çok kısa süre önce Agos gazetesinde şöyle yazdı: "İnsanı güvercin ürkekliğine hapsetmenin nasıl bir bedel olduğunu bilir misiniz siz ey Bakanlar? Bilir misiniz?"

Hrant, bir güvercinin ürkekliği ile yaşamaya başlamıştı. Bu ürkekliği yaşatan da faşist Türk devletinden başkası değildi.

Hrant devlet açısından "tehlikeli" biri idi. O, hem Ermeni idi, hem de devletin resmi siyasetine karşı (özellikle Ermeni soykırımı konusunda) açıktan tavır alıyordu.

Bu görüşler devletin Hrant'a karşı harekete geçmesi için yeter sebeplerdi.

Devletin Hrant'ı susturması gerekiyordu, çünkü Ermeni soykırımındaki gerçeklerin ortaya çıkmasının, soykırım üzerine tarihi bilgilerin ve belgelerin kitlelere ulaşılmasının engellenmesi gerekiyordu.

Ermeni soykırımı unutturulmak, soykırımın üstünün küllendirilmesi isteniyordu.

Türk devleti yılladır sorumlusu olduğu Ermeni soykırımını gizlemeye çalıştı. Devlet, her türlü yalan ve demagojiyi kullanarak Ermenilere karşı bırakalım bir soykırımın olmasını, katliam dahi yaşanmadığını savundu.

Hrant, devletin resmi siyasetine karşı bayrak açanlardan biri oldu.

Hrant, sadece Ermeni olduğundan Ermeni soykırımına karşı çıkmıyordu. Hrant aynı zamanda bir enternasyonalistti. O, tüm milliyetlerin eşit haklara sahip olması gerektiğini savunuyor ve bunun mücadelesini veriyordu.

Hrant, devletin, kapitalist sistemin kendisine de karşı çıkıyordu. O, özgür, eşit, kardeşçe bir yaşamın sürdüğü bir dünya özlemi içinde idi ve bunun mücadelesini veriyordu.

Hrant Dink'in uğrunda mücadele verdiği ve bu mücadelede katledildiği bir Türkiye, bir dünya sistemi mutlaka kurulacaktır.

Çeşitli milliyetlerden halklarımız işçi sınıfı önderliğinde örgütlenerek, bilimsel sosyalizm ilkeleri ile donanmış birleşik işçi sınıfı partisi önderliğinde halk demokrasisinin, sosyalizmin hüküm sürdüğü ülke/ülkeler yaratacaktır!

Ermeni soykırımı unutulmayacak, hesabı sorulacaktır!

Hrant Dink, çeşitli milliyetlerden işçi sınıfı önderliğinde halklarımızın demokratik halk iktidarı ve sosyalizm mücadelesinde yaşatılacaktır!

Şubat 2011

ANKARA OSTİM'DE işçi

3 Şubat günü OSTİM (Ankara Organize Sanayi Bölgesi)'inde iki ayrı imalathanede kısa aralıklarla ardı ardına gelen iki patlama meydana geldi. Bu patlamada çoğunluğu işçi olan 20'ye yakın kişi hayatını kaybetti, onlarcası da yaralandı, çok sayıda işyerinde tahribatlar oluştu.

İşyerlerindeki buna benzer bir patlama da 31 Ocak 2008'de İstanbul Davutpaşa'da meydana gelmişti. Buradaki patlamada da 21 kişi hayatını kaybetmiş, yüzün üzerinde ise yaralanma olmuştu.

OSTİM'de meydana gelen patlamaya sebep ise ortaya çıkan bilgilere göre üretimde kullanılan yanıcı, patlayıcı maddeler ve de 10 numara yağ gibi atık maddelerin dönüştürülerek motorin olarak kullanılmış olmasıdır.

Ayrıca kaçak, denetimi yapılmayan ve işyerinde gerekli güvenlik tedbirlerinin alınmamış işyerlerinin olmasıdır.

Patlamaya ilişkin olarak devlet bakanı Zafer Çağlayan yaptığı açıklamada "Bilgi kirliliği var. Yargısız infaz yapılıyor. Buralarda eksikler, hatalar olabilir." Görüşlerini dile getirdi.

Bakanın açıklaması alışılagelen, benzeri olaylarda çokça duyulan, alıştığımız bir açıklamadır.

Patlama ile birlikte kaçak işyerlerinin varlığı ortaya çıkıyor. Denetimsiz işyerlerinin varlığı, kurallara uygun maddelerin kullanılmadığı, işyerinde çalışma koşullarının kurallara uygun olmadığı, işçilerin güvenliği için gerekli tedbirlerin alınmadığı ortaya çıkıyor.

Bütün bu tedbirsizlikler ve denetimsizlik sonucu meydana gelen patlamada çoğu işçi 20'ye yakın insan hayatını kaybediyor, onlarcası yaralanıyor.

Patlamanın ortaya çıkmasına kaynaklık eden sorunların gündeme getirilmesi, dillendirilmesi devlet bakanı için "yargısız infaz" oluyor!

Devletin tepesinin bir yerlerinde bulunan bu bakan sorunu geçiştirmeye çalışıyor.

Başta devletin, devlet kurumlarının üzerine düşen görevleri yapmadığını gizlemeye çalışıyor.

Kaçak işyerleri varsa, işyerlerinde üretimin içeriği, üretim süreci, kullanılan malzemelerin denetlenmesi, çalışma koşullarının işçi sağlığına uygunluğunun denetlenmesi vb. devletin, devlet kurumlarının başta gelen görevlerinden biridir.

Bunların yapılmamış olması devletin suçudur. Bunları yapmamakla meydana gelen patlama sonucu hayatını kaybedenlerin sorumlusu olarak devlet önde gelmektedir.

KATLİAMI

Devlet üzerine düşen görevi yapmıyor, işletmelerdeki kuralsızlıkları görmezlikten geliyor.

Devletin bu çalışma anlayışını bilen, gören işyeri sahipleri de daha fazla nasıl kar elde edebilirim mantığı ile iş yapmaktalar.

Öyle ya, daha fazla kar etmek için, litre fiyatı 4 TL civarında olan benzin yerine, litresi 1,5 TL olan kaçak olarak üretilen ve motorin yerine kullanılan "10 numara yağ" kullanılmalıydı.

Kapitalist üretimin temel dürtüsü kar, daha fazla kardır. Kapitalist zihniyete bu anlayış yol gösterir. Kapitalist bu temel hedefe göre planlarını yapar, işyeri ve çalışma koşullarını düzenler.

Ancak işçi sınıfının örgütlü mücadelesi hem devleti hem de kapitalist işletme sahiplerini işyeri çalışma koşullarının düzeltilmesi yönünde adım atmaya, tedbirler almaya zorlar.

"Hak kazanılır, verilmez!" sloganı da gerçeği iyi bir şekilde ifade etmektedir.

İşçi sınıfının örgütlülük ve bilinç düzeyi, işçi sınıfının çalışma koşulları, ekonomik ve demokratik hakların elde edilmesinde belirleyici rolü oynar.

Kapitalizmin mantığı, üretim yapılabildiği sürece ve ölçüde işçilerin çalışma koşulları ve yaşam koşulları önemlidir.

Üretim yapıldığı sürece kapitalistin esas amacı daha fazla kardır.

Gerçek anlamda kapitalist için işçinin ekonomik, demokratik haklarının, çalışma koşullarının çok ta önemi yoktur.

Kapitalist sistem varlığını sürdürdükçe işçi sınıfının çalışma koşullarında gerçek anlamda köklü değişiklikler olmayacaktır.

Çalışma koşulları işçilerin daha fazla nasıl sömürülebileceği anlayışından hareketle düzenlenecektir.

İşçi sınıfının kendi sınıf çıkarlarını savunması temelinde, kapitalistlerin işçilere dayattığı ücretlendirme ve çalışma koşulları dayatması kabul edilmeyecektir.

İşçi sınıfı sahip olduğu bilinç, örgütlülük ve mücadele düzeyine uygun olarak kapitalist sömürücülere karşı kendi demokratik, ekonomik haklarını elde edecektir.

İşçi sınıfının gerçek anlamda demokratik, ekonomik haklarını elde etmesi, insanca yaşamanın maddi temellerinin yaratılması, ancak işçi sınıfının önderlik ettiği demokratik halk iktidarında, işçilerin köylülerin devrimci demokratik diktatörlüğü koşullarında mümkün olacaktır.

İşçi sınıfının kurtuluşu kendi ellerinde olacaktır!

Şubat 2011

YAŞASIN DÜNYA EMEKÇİ KADINLAR GÜNÜ

8 MART

Dünya kadınlarının özgürlük, eşitlik ve demokrasi mücadelesinde önemli bir yeri olan dünya kadınlarının birlik, dayanışma ve mücadele gününün ilanının üzerinden 100 yıl geçti.

İlk uluslararası kutlaması 1911 yılında yapılan dünya kadınlar gününün 8 Mart'ta yapıldı.

19. yüzyıl ortasında kadın tekstil işçilerinin verdiği "eşit işe eşit ücret", "çalışma koşullarının iyileştirilmesi" ve "iş saatlerinin kısaltılması" mücadelesine dayanır. 8 Mart 1857'de bu taleplerle greve giden kadın tekstil işçilerine polis saldırmıştı. Destekçilerle grevcilerin bağını kesmek için patronun adamları ve polis fab-

rikanın kapılarını kadın işçilerin üzerine kilitlemiş ve çıkan yangında 129 kadın işçi hayatını kaybetmişti. 8 Mart günü bu nedenle, 1910 yılında 2. uluslararası kadın kongresinde Clara Zetkin'in önerisiyle, dünya kadınlarının birlik, dayanışma ve mücadele günü olarak kabul edildi. Bu tarihten sonra bugün Dünya Emekçi Kadınlar Günü olarak kutlanmaya başladı ve devam ediyor.

İstanbul'da Emekçi kadınlar günü İstanbul Kadın Platformu öncülüğünde yapılan başvuru üzerine Kadıköy Meydanı'na izin alındı. Tepe Nautilus önünde saat 11.00'de toplanan kadınlar yürüyüş için hazırlık yaptı. Gelen yeni katılımlarla sayıları 5000'den fazla kadın kitlesi ağırlığını yöresel kıyafetlerin oluşturduğu renk cümbüşü oluşturdular. Burada davul zurna eşliğinde halay çekenlere Karadeniz'in Asi Kadınları da horon teptiler, kimi bildiri dağıtıyordu kimi kuşlama yapıyordu. Havanın açık olması katılımı renklendirdi ve çeşitlendirdi. Erkeklerin uzaktan verdiği destek dışında bugününde erkeksiz inisiyatif geliştirip erkeksizde iş yaptıklarına tanık olduk.

Renk cümbüşü pankartlara ve yazılara da yansımıştı, işlemeli yada kumaşlarla diktikleri pankartları ne kadar üretken olduğunu gösteriyordu.

Jîna Jîyane Hevî Gençlik Kültür Merkezi, Disk Kadın Komisyonu "Emeğimizin, bedenimizin, kimliğimizin özgürleşmesi için örgütlen!" pankartı, "Bîjî Jîyanen Azadî", "Kadın Kırımı Toplum Kırımıdır!" dövizleri, "Jî girkîrîna Jine rena!" ("Öldürmekle kadın biter!"); BDP Sancaktepe Örgütü, "Em Tekoşîna Azadîyê! Hurt Bikin û Çanda Tecawûzê Têk Bibin!";

BDP Kadıköy Kadın Meclisi, "Kadın, Yaşam, Özgürlük!"; Demokratik Özgür Kadın Hareketi, Halkevci Kadınlar, Devrimci Sosyalist İşçi Partisi, EDP Kadın Meclisi,

Emep, "Zimanê mê Rûmeta me ye!" ("Dilimiz Onurumuzdur!");

BDP kadın meclisi, Karadenizin İsyankâr kadınları, Anarşi, YDİ Çağrı, İstanbul Kadın Platformu, ESP'li Sosyalist Kadın Meclisi, Barış Anaları "Hakikâtları Araştırma Komisyonu Kurulsun";

TTB, TMMOB vb. toplum örgütleri; pankartlar ve dövizlerle tabepleri dillendirdiler.

Yürüyüş boyunca çeşitli sloganlarla attılar, BDP'li kadınlar "Beritan ve Zilanlarla Özgürleşeceğiz! Erdoğan, Kerdoğan Tê Qubanê Öcalan! Serok Apo! Aposuz Dünyayı Zindan Ederiz!"

Feminist ve sol, "Tecavüzcü polis üniversitelerden defol!" (Polislerin bulunduğu yerden geçerken atmaları daha anlamlıydı.) "Emekçi Kadınlar Birleşin iktidara yerleşin!", "Kahrolsun Erkek Egemen Sistem!"

Kardenizli kadınlar; "Dereler Özgür Aksın!" diye haykırıyordu.

"Kadın Erkek Elele Proleter Devrime! "Gelsin Devlet, Gelsin Baba, Gelsin Koca, Gelsin Cop; İnadına İsyan, İnadına Özgürlük!" diyenlerde vardı.

İstanbul Kadın Platformu adına konuşma yapan kadın tecavüzlerine "Mardin'deki N.Ç. davasında mahkemenin verdiği karar, Siirt'te, Pervari'de, Manisa'da ve genel olarak PİO ve YİBO'larda yaşananlara" vurgu yaptı. ."Muhalif politika yapan arkadaşlarımıza yönelik polis taciz ve tecavüzle-

ri, "ahlâk" polisinin "ahlâksızlık"ları, Artarak devam eden transkadın cinayetleri, eşcinsellere yönelik nefret cinayetlerinde haksız tahrik indiriminin istisnasız uygulanması, Göçmen kadınlara yönelik polis taciz ve tecavüzü, devletin göçmen ev işçisi kadınlara şiddet, taciz, tecavüz ve intihar olarak yansıyan tutumu, Prof. Orhan Çeker'in dekolte giyinen kadının taciz suçuna ortak olduğu fetvası, AKP'li Rize Belediye başkanı'nın Kürt kadınlarını kuma (köle) alma çağrısı, Sabah gazetesi yazarları Emre Aköz ve Engin Ardıç'ın devrimcilere ve kadınlara açık küfür ve saldırı niteliğindeki köşe yazıları, Medyanın kadınlarla ilgili haberleri erkekleri kollayıcı, kadın cinayetlerini ve cinsel şiddeti meşrulaştırıcı dille vermesi, Medyada ve siyaset alanında muhalif kadınlara ve özellikle kürt kadın siyasetçilere yapılan açık cinsiyetçi saldırılar, .Çatışmalarda kullanılan ağır kimyasal silahların kirlettiği yer altı sularımızı, yakılan ormanlarımızı, barajlarla yok edilen yaşam alanlarını, toprağı, tarihi ve canlı türlerini geri istiyoruz." Kısaca bu başlıkları taşıyordu.

Doğal dengenin bozulması anlamına gelen çevre sorununa "Loç, Senoz, Aksu, İkizdere, Fındıklı, Fırtına, Papart, Yusufeli, Şavşat, Maçahel, Munzur, Allianoi, Bergama, Kaz dağları, Hasankeyf, Dicle, Fırat, Dersim, Zap...

Karadeniz, Ege ve Mezopotamya'nın vadileri, nehirleri, dağları, tarih ve kültür değerleri her yerde saldırı altında, direniş de her yerde." denildi.

"Karadeniz'in kadınları toprağına, suyuna, diline, kültürüne kısacası yaşamlarına sahip çıkıyor; vadilerinde, köylerinde, bahçelerinde isyan ediyorlar… ellerinde orakları, bastonları ve taşlarıyla yaşamı savunuyorlar. Onlara Kürdistan coğrafyasında ölüme direnen, Ege'de altın madenlerine karşı mücadele eden kadınlar ses veriyor.", "Biz de bir kez daha ilan ediyoruz ki, doğamızın, ormanlarımızın, derelerimizin, dağlarımızın özgürlüğü bizim de özgürlüğümüzdür." diyerek konuşmayı bitirdi.

Alandaki kadınlar ağırlıklı olarak; ulusal yönü ağır basan reformist partilerin temsil ettiği bir çoğunluktu. Gelinen noktada kendi inisiyatiflerini geliştirmeleri önemlidir. On yıl önce kendini ifade edemeyen bu kadınlar şimdi alanlardadır. Kendini ifade etmekte erkeklere "biz hayatın her alanında varız" demektedirler.

Bugün kendi kurtuluşlarının nasıl olacağına dair bilinçleri yeterli değildir. Bu bilinç sınıfın öncü gücü tarafından bu kadınlara ulaşmalıdır. Biz bu bilinçlenmeyi kadın hareketleriyle buluşturduğumuzda daha kurtuluşu için egemenlere karşı devrim mücadelesinde yerini alacaktır. Bu zorlu ve onurlu görev devrimin neferlerine düşmektedir.

Devrimci mücadele veren oportünist ve reformist yapılarda devrim mücadelesinde bu kadınları görmediği müddetçe de devrim için fazla bir gelişme gösteremez.

Görevimiz; tüm ezilenler gibi kadının gerçek kurtuluşuna giden yolu doğru çizmektir. Gökyüzünün öteki yarısı olmadan devrim olmaz. Hep birlikte devrim için bütünleşmeli mücadele hattını örmeliyiz.

Yaşasın Dünya Emekçi Kadınlar Günü 8 Mart!

Mart 2011

